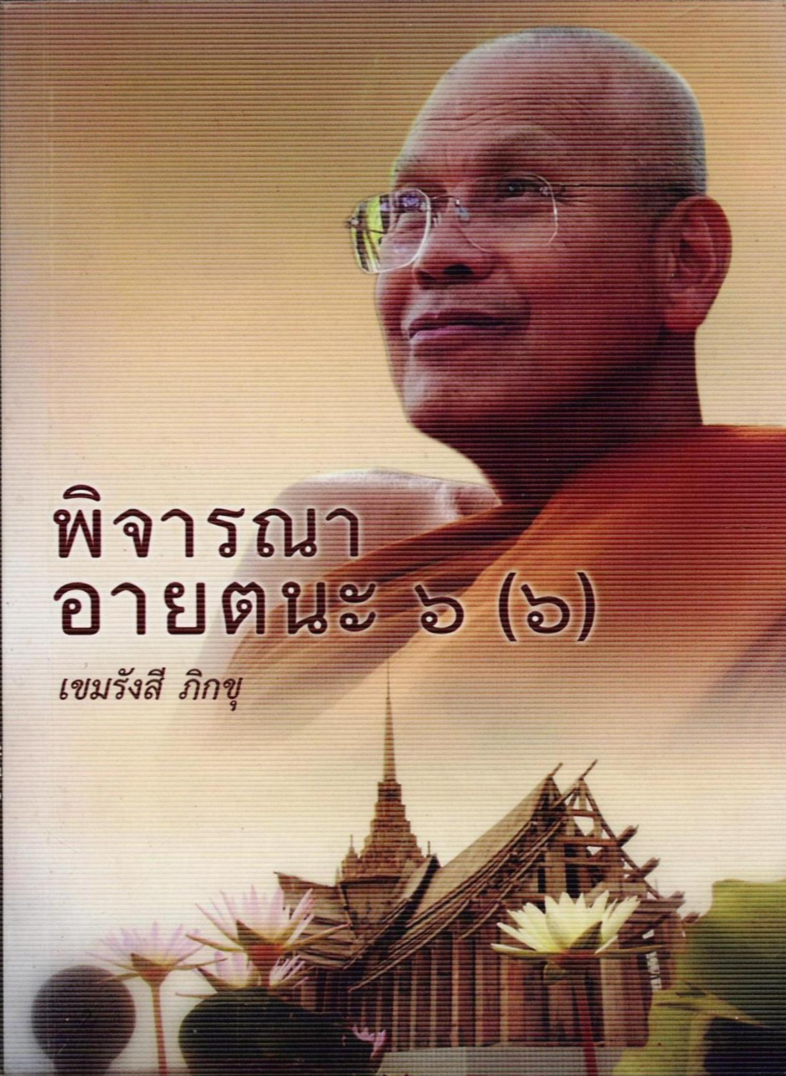
พิจารณา
อายตนะ ๖ (๖)

เขมรังสี ภิกขุ

พิจารณาอายตนะ ๖ (๖) เขมรังสี ภิกขุ

พิจารณา
อายตนะ ๖ (๖)

เขมรังสี ภิกขุ

พิจารณา
อายตนะ ๖ (๖)

เขมรังสี ภิกขุ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๐
จำนวนพิมพ์ ๑๐,๐๐๐ เล่ม

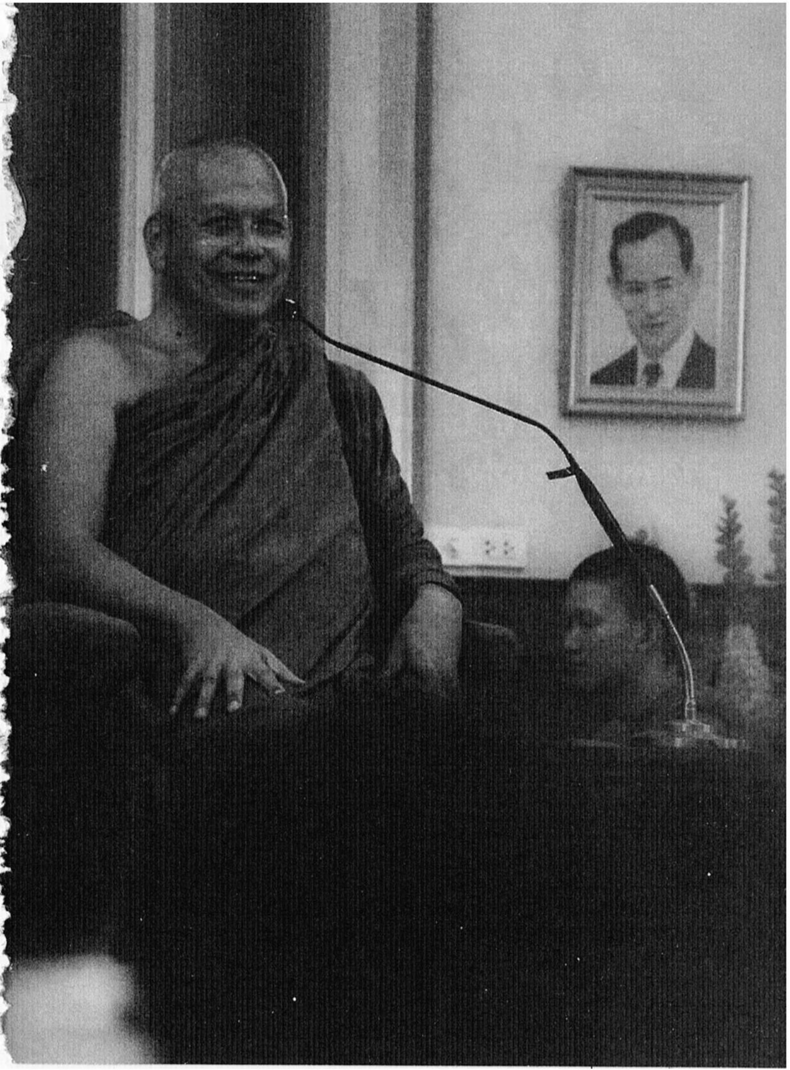
จัดพิมพ์เป็นธรรมทานโดย
มูลนิธิสุปฏิปันโน วัดมเหยงคณ์
ตำบลหันตรา อำเภอพระนครศรีอยุธยา
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐
โทรศัพท์ : ๐๘๓-๐๗๙-๙๓๐๒
โทรสาร : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๕

กรุณาเพิ่มเพื่อนทางไลน์ เพื่อรับข่าวสาร
www.mahaeyong.org www.watmaheyong.org

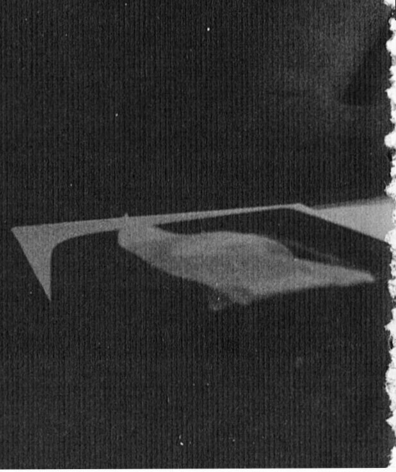
ออกแบบ / จัดทำรูปเล่ม / พิสูจน์อักษร
คณะศิษย์ชมรมกัลยาณธรรม
(หนังสือชมรมฯ ลำดับที่ ๓๖๗)

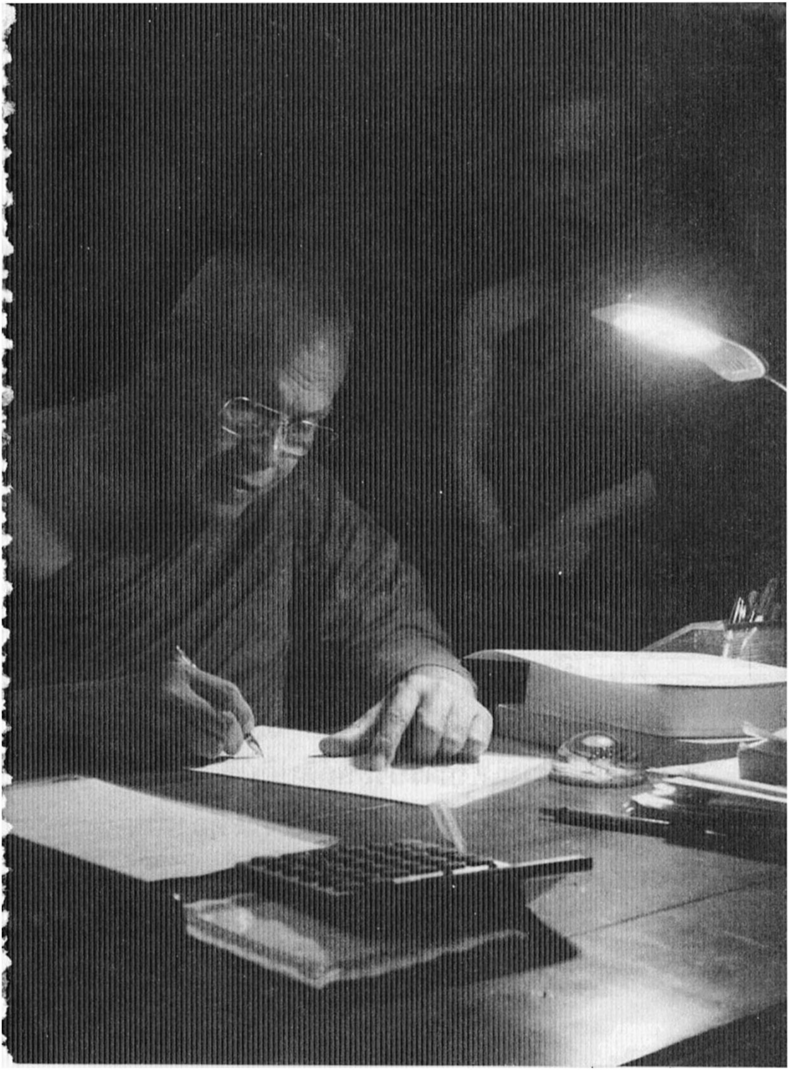
กรุณาเพิ่มเพื่อนทางไลน์ เพื่อรับข่าวสาร
จากชมรมกัลยาณธรรม
ID line : @kanlayanatam

สนับสนุนจัดพิมพ์เป็นธรรมทานโดย
แคนนา กราฟฟิก โทร. ๐๘-๖๓๑๔-๓๖๕๑

“ถ้าอายตนะภายนอก-ภายใน กระทบกัน ก็จะเป็นที่เชื่อมต่อบ่อเกิด วิญญาณธาตุรู้ขึ้น แล้วก็เกิดวิถีจิต จิตก็จะเกิดสืบต่อๆ กัน ทำให้จิตปรุงแต่ง เกิดกิเลส โลภ โกรธ หลง ขึ้น หรือถ้ามีสติปัญญา มีโยนิโสมนสิการที่ดี จิตที่เกิดขึ้นก็จะเป็นจิตที่เกิดกุศล เป็นความดี ถ้ามีอโยนิโสมนสิการ การพิจารณาโดยไม่แยบคายก็จะเกิดวิถีจิตที่เป็นอกุศล”

นะมัตถุ รัตตะนะตะยัสสะ ขอถวายความนอบน้อมแด่พระรัตนตรัย

ขอความผาสุกความเจริญในธรรมจงมีแก่ญาติสัมมาปฏิบัติธรรมทั้งหลาย

ต่อไปนี้จะได้ปรารภธรรมะ ตามหลักคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นแนวทางแห่งการประพฤติปฏิบัติ ในการที่จะละสละอาสวะกิเลสทั้งหลาย ซึ่งจะต้องเป็นผู้มีปัญญา มีวิชชา คือความรู้เกิดขึ้น และเป็น

ความรู้แจ้งเห็นจริง รู้สภาพธรรมตามความเป็นจริง จึงจะละสละกิเลสได้ รู้สภาพความเป็นจริงคือ รู้สิ่งที่ประกอบมาเป็นสังขารว่าสภาพจริงๆ นั้นมีสภาพอย่างไร ต้องอาศัยการเจริญสติระลึกศึกษาพิจารณาให้เกิดปัญญารู้แจ้งขึ้นในสังขารที่ประกอบมาเป็นชีวิต ถ้าว่าโดยสภาพแห่งธรรมอันเป็นที่เชื่อมต่อบ่อเกิด เพราะมีทั้งส่วนที่เป็นภายในและภายนอก ซึ่งเป็นอารมณ์ของสติ เป็นอารมณ์ของวิปัสสนา

ธรรมอันเป็นที่เชื่อมต่อที่เป็นภายใน หมายถึงสิ่งที่เป็นสื่อรับอารมณ์ภายนอกได้ ในชีวิต ในสังขารร่างกาย มีสิ่งที่เป็นสื่อรับอารมณ์อยู่ ๖ อย่างด้วยกัน อันเป็นที่เชื่อมต่อ ภาษาธรรมะเรียกว่า อายตนะ เป็นภายใน ๖ เป็นภายนอก ๖

อายตนะภายนอกคือ สิ่งที่มากระทบสัมผัสกับอายตนะภายใน ภาษาธรรมะเรียกว่า **พาหิรายตนะ** คืออายตนะภายนอก อายตนะภายในเรียกว่า **อัชฌัตติกายตนะ** ถ้าอายตนะภายนอก-ภายในกระทบกัน ก็จะเป็นที่เชื่อมต่อบ่อเกิดวิญญาณธาตุรู้ขึ้น แล้วก็เกิดวิถีจิต จิตก็จะเกิดสืบต่อๆ กัน ทำให้จิตปรุงแต่ง เกิดกิเลส โลภ โกรธ หลง ขึ้น หรือถ้ามีสติปัญญา มีโยนิโสมนสิการที่ดี จิตที่เกิดขึ้นก็จะเป็นจิตที่เกิดกุศล เป็นความดี ถ้ามีอโยนิโสมนสิการ การพิจารณาโดยไม่แยบคาย ก็จะเกิดวิถีจิตที่เป็นอกุศล

เพราะฉะนั้นอายตนะภายใน-ภายนอกชื่อว่า อายตนะ ก็เพราะเป็นที่เชื่อมต่อบ่อเกิดให้ธรรมทั้งหลายเกิดขึ้น ซึ่งเป็นอารมณ์ของวิปัสสนา เป็นที่ตั้งของสติปัญญา เป็นอารมณ์ของวิปัสสนา จึงเรียกว่า **วิปัสสนาภูมิ** ภูมิพื้นที่ของวิปัสสนา ผู้เจริญวิปัสสนานั้นก็อาศัยปลูกฝังสติกันที่อายตนะ คือสติจะต้องระลึกอยู่ที่อายตนะ เหมือนกับการทำไร่ทำนา ก็ต้องมีพื้นที่ไร่นา ปลูกข้าวก็ต้องปลูกลงในผืนนา ทำวิปัสสนาก็ต้องอาศัยสติปลูกลงในอายตนะ คือกำหนดรู้อายตนะ เพื่อให้เกิดความรู้แจ้งแทงตลอดในความเป็นจริง เพราะสิ่งที่ประกอบกันอยู่ที่ว่าเป็นตัวเราของเรานั้น เมื่อได้ระลึกศึกษาพิจารณาเข้าไปจริงๆ ก็จะพบว่าเป็นเพียงสภาพธรรมต่างๆ ที่เรียกว่าอายตนะภายใน-ภายนอกเป็นรูปธรรม เป็นนามธรรม

เป็นธรรมชาติที่มีความปรวนแปร เปลี่ยนแปลง ไม่ยั่งยืน ไม่ใช่ตัวตน

ถ้าบุคคลไม่มีสติปัญญารู้แจ้งแทงตลอดก็จะเกิดอุปาทาน ยึดถือ ยึดมั่นสำคัญมั่นหมาย เอาอายตนะทั้งภายใน-ภายนอก เป็นตัวเราเป็นของเรา เป็นสัตว์เป็นบุคคลขึ้นมา ทำให้นำมาซึ่งความทุกข์ ขณะเมื่ออายตนะมาปรากฏ เกิดความเพลิดเพลินเกิดความกำหนัดยินดี ก็นำมาซึ่งความทุกข์ ถ้ารู้เท่าทันตามความเป็นจริง เห็นความเกิดกำหนัดยินดี เห็นความสละละคลาย เรียกว่าเป็นการเข้าถึงธรรม เป็นสันทิฏฐิโก เป็นธรรมที่ผู้บรรลุพึงเห็นได้ด้วยตนเอง

ดังที่พระองค์ได้ทรงตรัสต่อภิกษุอุปวาณะ ซึ่งได้ทูลถามพระพุทธเจ้าถึงธรรมที่พระองค์แสดงว่า ผู้บรรลุพึงเห็นได้ด้วยตนเอง ไม่ประกอบด้วยกาล ควรเรียกให้มาดู ควรน้อมเข้ามาใส่ตน อันวิญญูชนควรรู้ได้เฉพาะตนนั้นเป็นอย่างไร ทูลถามพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงว่าธรรมที่ผู้บรรลุผู้ปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเองเรียกว่า**สันทิฏฐิโก** **อกาลิโก** ไม่ประกอบด้วยกาลหรือไม่ขึ้นอยู่กับกาล **เอหิปัสสิโก** ควรเรียกให้มาดู **โอปนยิโก** ควรน้อมเข้ามาใส่ตน **ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ** อันวิญญูชนพึงรู้ได้เฉพาะตน ปัจจัตตัง รู้ได้เฉพาะตน สิ่งที่ตนเองรู้ ตนเองถึง จะไปบอกให้คนอื่นรู้คนอื่นเห็นถึงด้วยก็ไม่ได้ เป็นปัจจัตตัง สันทิฏฐิโก ผู้รู้พึงเห็นได้ด้วยตนเอง คือเข้าถึงได้ด้วยตนเอง ไม่ใช่เพียงแต่ฟังเขาว่า เขาว่าดีอย่างนั้น เป็น

อย่างนั้น จริงๆ เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ เข้าถึงได้ด้วยตนเอง สัมผัสได้ด้วยสติปัญญาตนเอง และก็ไม่ประกอบด้วยกาล ปฏิบัติได้ให้ผลได้ไม่จำกัดกาล ควรเรียกให้มาดู เพราะว่าเป็นสิ่งที่เป็นจริง อะไรที่เป็นจริงเป็นสิ่งที่น่ารู้น่าศึกษา เพราะรู้แล้ว ละทุกข์ ดับทุกข์ได้

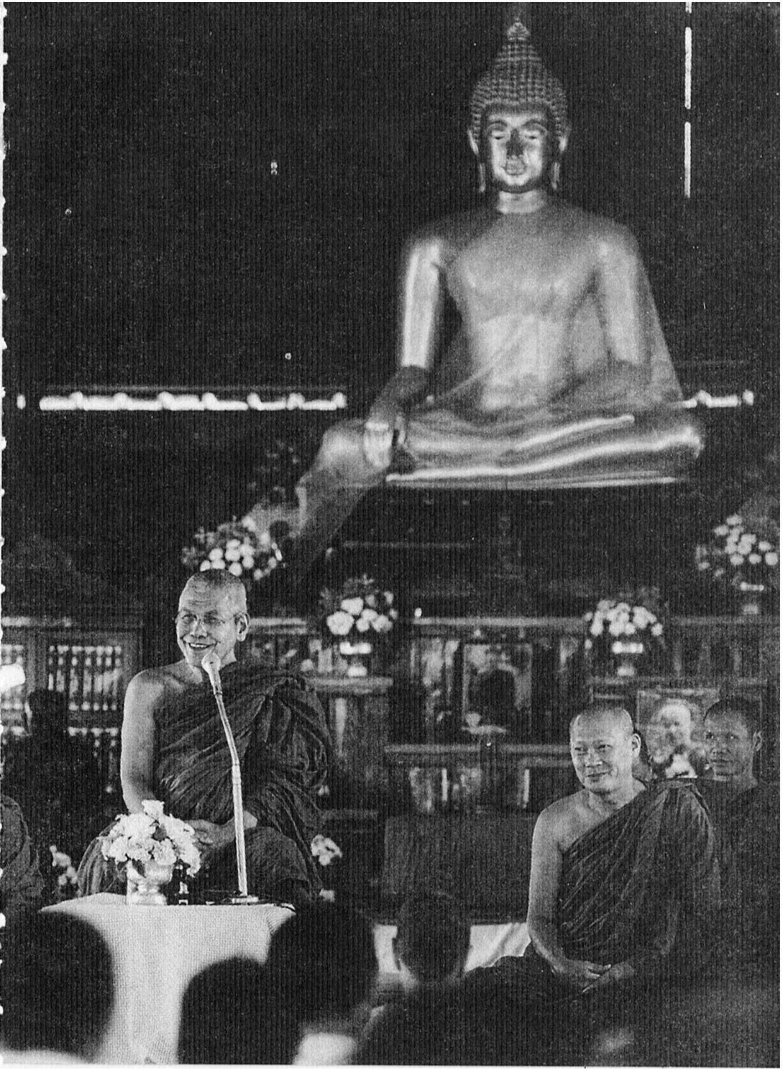
สิ่งใดที่รู้แล้วก็ยังหลง รู้แล้วก็ยังเป็นไปในความทุกข์ ก็ไม่ควรเรียกให้มาดู แต่คนก็ชอบไปดู สิ่งใดที่เรียกให้มาดูแล้ว เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ คนก็ไม่ค่อยอยากดู เพราะการที่จะให้ดูนั้น หยิบมาให้ดูไม่ได้ นอกจากเรียกมาให้กระทำมาประพฤติปฏิบัติ ลงมือเจริญสติภาวนา ถึงจะดูได้ ควรน้อมเข้ามาใส่ตน โอปนยิโก การปฏิบัติธรรมจะต้องรวมเข้ามาสู่ภายใน ไม่ใช่ปฏิบัติ

คิดขยายออกไปเรื่อย อย่างนั้นไม่มีโอกาสรู้แจ้ง ปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะตน

พระอุปวาณะทูลถามพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงแสดงว่า ธรรมที่ผู้บรรลุพึงเห็นได้ด้วยตนเอง ไม่ประกอบด้วยกาล ควรเรียกให้มาดู ควรน้อมเข้ามาใส่ตน อันวิญญูชนพึงรู้ได้ด้วยตนเองอย่างไร พระองค์ได้ทรงตรัสตอบว่า "ภิกษุเมื่อเห็นรูป ฟังเสียง ดมกลิ่น ลิ้มรส สัมผัส รู้ธรรมารมณ์ ย่อมเกิดสภาพรู้ หรือวิญญาณ เกิดความกำหนัดยินดีพอใจ ในรูปนั้น ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัส ในธรรมารมณ์นั้น ก็ย่อมรู้ชัดในความกำหนัดยินดีนั้น ต่อ รูป เสียง กลิ่น รส เป็นต้นนั้น หรือเมื่อเห็นรูป ฟังเสียง ดมกลิ่น ลิ้มรส สัมผัสถูกต้องรับธรรมารมณ์ เกิดสภาพรู้แต่ไม่มี

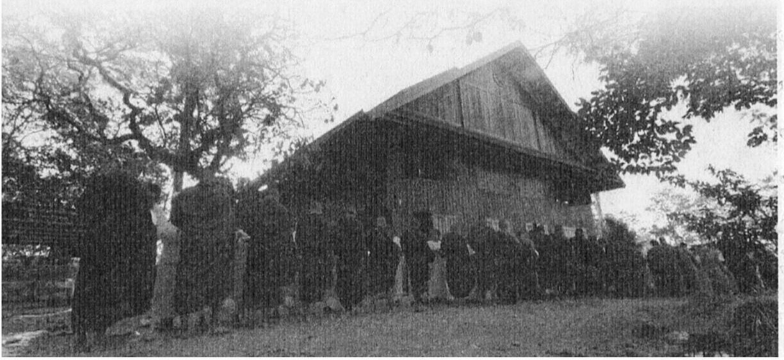
ความกำหนัดยินดี ก็รู้ชัดถึงสภาพความไม่กำหนัดยินดี รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์นั้น อย่างนี้แหละ คือการที่ผู้บรรลุพึงเห็นได้ด้วยตนเอง ไม่ประกอบด้วยกาล ควรเรียกให้มาดู ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว อันวิญญูชนพึงรู้ได้เฉพาะตน

ก็จะเห็นว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงแสดงนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องเกินวิสัยที่จะไปรู้ มันไม่ใช่อยู่ดาวอังคารนอกโลก ที่จะไม่สามารถไปรับรู้สัมผัสได้ด้วยตนเอง แต่สิ่งที่พระองค์ได้ทรงแสดงนั้นรู้ได้ เห็นได้ สัมผัสได้ด้วยตนเอง เวลาที่ตาเห็นรูป เกิดความกำหนัดยินดี ถ้าผู้ปฏิบัติมีสติหยั่งรู้ก็จะเห็นอาการนั้น และคลายความกำหนัดยินดีได้ก็รู้อาการนั้นชัด เข้าถึงได้ด้วยตนเองไปตามลำดับ เพราะฉะนั้นอายตนะ ภายนอก ภายใน

เมื่อเชื่อมต่อกันแล้วเกิดวิญญาณธาตุรู้ ต่อจากนั้นก็มีความกำหนัดยินดีความเพลิดเพลินหลงใหลเกิดขึ้น หรือถ้ามีสติรู้เท่าทันก็วางได้ปล่อยได้เฉยได้ต่ออารมณ์เหล่านั้น เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะรู้ได้เห็นได้ด้วยตนเอง

ในชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย จะมีอายตนะภายใน ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กายและใจ เป็นเครื่องรับ สื่อรับอะไรต่างๆ ที่ภาษาธรรมะเรียกว่า อายตนะภายนอก ๖ เป็นคู่กัน

อายตนะคู่ที่ ๑

จักขายตนะ คือประสาทตา เป็นอายตนะภายใน เป็นรูปธรรม ประสาทคือรูปที่มีความใสๆ เหมือนกระจกเงาอยู่ที่ตา จะรับได้เหมือนกล้องถ่ายรูปที่มีเลนส์ใสๆ ในการรับสีแสงเข้ามา ประสาทตาก็มีความใสในการรับเป็นรูปธรรม ส่วนอายตนะภายนอกที่มากระทบประสาทตามีอย่างเดียวเป็นรูปธรรมเหมือนกัน คือ**รูปารมณ์ รูปายตนะ** รูปารมณ์ ก็คือ รูป + อารมณ์ สนธิเป็น รูปารมณ์ อารมณ์คือรูป ได้แก่ สีต่างๆ เพราะฉะนั้นสิ่งที่มากระทบตา เพียงแค่สีต่างๆ เป็นรูปธรรมทั้งคู่ เมื่อกระทบกันแล้วจึงเกิดวิญญาณธาตุ - ธาตุรู้ คือ การเห็นเป็นวิญญาณเกิดขึ้นแล้ว มีความพอใจ ความเพลิดเพลิน

ความกำหนัดยินดีในรูป ถ้าภาพนั้นเป็นภาพสวยงาม น่าใคร่น่าปรารถนา ก็เกิดความกำหนัดยินดีพอใจ เกิดกิเลสขึ้นมา

ถ้าภาพนั้นไม่งาม ไม่เป็นที่น่าพอใจ ก็เกิดโทสะขึ้นมา เห็นภาพบุคคลที่ไม่พอใจ เห็นทีไรเกิดโทสะ เกิดหงุดหงิด นั่นเพราะไม่ได้โยนิโสมนสิการที่ถูกต้อง ไม่ได้ทำไว้ในใจที่ถูกต้อง แต่ทำไว้ในใจที่ผิด เรียกว่าคิดผิด นึกผิด มันก็มีแต่ความไม่พอใจ ถ้าคิดถูก พิจารณาถูกต้อง ก็จะไม่มีความโลภ โกรธ หลง ยิ่งถ้ามีสติพิจารณาเพียงแค่สิ่งที่ปรากฏว่าไม่เป็นสัตว์ ไม่เป็นบุคคลแล้วก็จะเป็นวิปัสสนาขึ้นมา เวลาที่สีกระทบตาเกิดการเห็น เจริญสติระลึกรู้ สภาพสีที่กระทบตา การเห็นเกิดขึ้น ไม่ไปสำคัญมั่นหมายในนิมิต

รู้พยัญชนะ รูป ทรง สัณฐาน นึกว่าเป็นนิมิต อนุพยัญชนะ อวัยวะส่วนย่อย ถ้าไปเพ่งมองรูปทรงบ้าง อวัยวะส่วนย่อย ก็จะเกิดความกำหนัดยินดี ติดใจ พอใจ มันจะเลยไปสู่คำว่า สวยๆ งามๆ

แต่ถ้าสติระลึกเพียงแค่สี แค่การเห็น ก็จะไม่เกิดความยินดีหลงใหล และก็จะเป็นปัจจัยให้เกิดปัญญา รู้แจ้งในขณะนั้น ก็จะเห็นเป็นคลื่นสีที่แตกดับ สีกระทบตา มันจะดับ ไม่เป็นสัตว์เป็นบุคคล ไม่ใช่ตัวตน เราเขา ถ้าไม่มีสติระลึกรู้ก็จะสำคัญมั่นหมายว่าเป็นเรา เป็นของเรา พอใจติดใจ หลงใหล หรือ ไม่พอใจขึ้นมา เป็นเหตุนำมาซึ่งความทุกข์ไม่จบสิ้น

ฉะนั้นการปฏิบัติจะต้องระลึกรู้อายตนะภายใน - ภายนอกที่กำลังกระทบ เกิดการเห็น ระลึกถึงสิ่งที่กำลังปรากฏทางตาแล้วก็ดับไป แค่นั้นพอแล้ว ไม่ต้องไปตีความหมาย ถ้าไปเพ่งมันก็จะเลยไปเป็นรูปร่าง ความหมายชื่อภาษา เป็นสัตว์เป็นบุคคล พอใจ ติดใจ หลงใหล ไม่พอใจขึ้นมาทันที ในทางการปฏิบัติจะต้องระลึกเพียงแค่สิ่งที่ปรากฏหมดไป สิ่งที่ปรากฏหมดไป ประสาทตาเป็นรูปธรรม รูปายตนะ รูปสี ก็เป็นเพียงรูปธรรม ไม่ได้เป็นสัตว์เป็นบุคคลอะไร

ตาก็ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา สีที่มากระทบตาก็ไม่ใช่ตัวเราของเรา มันกระทบต่างก็ไม่รู้เรื่องอะไร แต่ก็รับกระทบกันได้ สิ่งที่ไปรู้ไปเห็นมันเป็นวิญญาณ ธาตุรู้เกิดขึ้น ซึ่งเกิด

โดยเหตุโดยปัจจัย ถ้ามีตา มีสี มีแสงสว่าง มีความสนใจ ก็มีการเห็นเกิดขึ้น แล้วมันก็ดับไปตามเหตุตามปัจจัย แต่เพราะไม่รู้แจ้งก็เกิดอุปาทาน สำคัญมั่นหมายเอาเป็นตัวเรา ของเรา ฉะนั้นต้องระลึกแค่สิ่งที่ปรากฏ คนที่มีการเจริญสติ พอวิปัสสนาญาณเกิด จะเห็นคลื่นสีเกิดดับ สีที่กระทบตาดับ ดับอย่างทันที กระทบดับทันที

อายตนะคู่ที่ ๒

อายตนะภายในคือ **โสตายตนะ** องค์ธรรมก็คือประสาทหู เป็นความใส เป็นรูปธรรม มีลักษณะเหมือนกับวงแหวน อยู่ในรูหู มีขนแดงๆ ขึ้นอยู่โดยรอบ เป็นความใส สามารถรับเสียงได้ รับอย่างอื่นไม่ได้ รับได้แค่เสียง

อายตนะภายนอกก็คือสัทธารมณ์ สัทธะ (เสียง) + อารมณ์ เป็น **สัทธารมณ์สัทธายตนะ** ได้แก่ สัทธารมณ์ คือเสียงต่างๆ ก็เป็นรูปธรรม เป็นคลื่นปรมาณูที่ผ่านอากาศ มีช่องหูอยู่ก็เข้าไปกระทบกัน คลื่นเสียงมีจริง เป็นรูป แต่เรามองด้วยตาไม่เห็น เข้าไปกระทบสั่นสะเทือน มันก็เกิดธาตุรู้ขึ้นมา เกิดวิญญาณ คือ โสตวิญญาณ เกิดได้ยินเสียงขึ้นมา จากนั้นจิตจะตีความหมายออกไปว่าเสียงนั้นเป็นเสียงอะไรเป็นอะไร เป็นบัญญัติขึ้นมาแล้ว จะเกิดกิเลสตามมา พอใจบ้าง ไม่พอใจบ้าง ยึดเป็นตัวเราของเรา

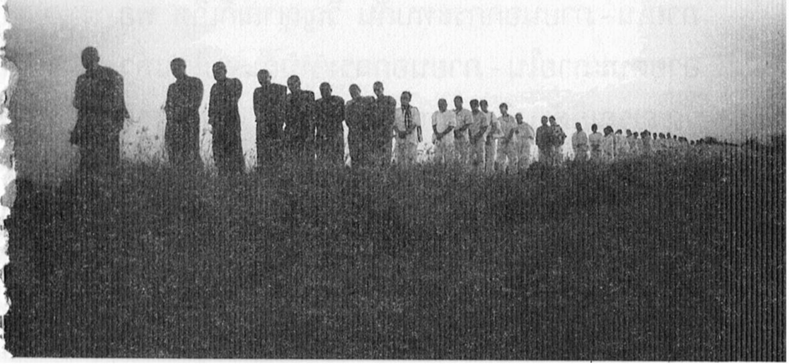
ทางการปฏิบัติท่านให้เจริญสติระลึกรู้ เฉพาะที่เสียงมาปรากฏ ได้ยินเกิดขึ้น ไม่ไปตีความหมายในเสียงว่าอะไรเป็นอะไร ถ้าสติระลึกอยู่บ่อยๆ เกิดปัญญาขึ้นมาขณะนั้น ก็จะพบว่าเสียงมีการเกิดดับ เสียงที่กระทบมันก็ดับทันที ดับไปทันที ทำให้รู้สึกว่ามันไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา สักแต่ว่าเป็นสิ่ง เป็นธรรมชาติที่แตกดับไปเท่านั้น ก็เกิดปัญญาญาณรู้ชัดขึ้นมา ประสาทหูเป็นรูปธรรม เสียงก็เป็นรูปธรรม ความชอบใจ พอใจต่อเสียง เป็นกิเลสฝ่ายโลภะ ความไม่พอใจ ความไม่ถูกใจ โกรธขึ้นมา ก็เป็นโทสะ หลงไป ไม่รู้สภาวะ ก็เป็นโมหะ เพราะฉะนั้นจะต้องเจริญสติ ระลึก ขณะได้ยินเสียง ตั้งสติระลึก ได้ยิน ได้ยิน เสียงก็กระทบ หมดไป หมดไป

อายตนะคู่ที่ ๓

อายตนะภายในคือ **ฆานายตนะ** ได้แก่ ประสาทจมูก เป็นความใส เหมือนกลีบเท้าแพะ อยู่ภายในโพรงจมูก อายตนะภายนอก ก็คือ **คันธายตนะ** คือ กลิ่นต่างๆ เป็นรูปธรรม เป็นน้ำมันระเหย อาศัยวาโย ลมพัดผ่าน ผ่านช่องจมูก พอไปกระทบประสาทจมูก ก็เกิดวิญญาณธาตุรู้ขึ้นมา รู้กลิ่นขึ้นมา แล้วก็เกิดอุปาทาน ยึดถือว่าเป็นตัวเราของเรา ตีความหมายว่าเป็นสัตว์ เป็นบุคคล หลงใหล พอใจ เพลิดเพลิน ก็นำมาซึ่งความทุกข์ อย่างไม่หยุด ไม่จบสิ้น

ดังนั้นบุคคลที่หวังจะออกจากทุกข์ จะต้องมีปัญญา รู้แจ้งในสัจธรรม ตามความเป็นจริง

เมื่อเวลาที่กลิ่นกระทบจมูกรู้กลิ่นขึ้นมา ตั้งสติระลึกรู้เพียงแค่กลิ่น แค่รู้กลิ่นที่ปรากฏ ไม่พยายามไปตีความหมายว่าอะไรเป็นอะไร จะทำให้เห็นความจริงว่ากลิ่นนี้มีความเกิดดับ กลิ่นกระทบจมูกจะดับไปทันที กระทบก็ดับไป กระทบก็ดับไป แตกดับไปทันที จึงเป็นลักษณะของธรรมชาติที่เรียกว่ารูปธรรม เพราะสิ่งใดที่มีความเสื่อมสลาย ปรากฏแล้วก็เสื่อมสลาย นั่นเรียกว่ารูปธรรม กลิ่นกระทบแล้วก็แตกสลาย ประสาทจมูกก็เสื่อมสลายตลอด จึงเป็นรูปธรรมทั้งคู่ ไม่ใช่ตัวเรา ไม่ใช่สัตว์ บุคคล

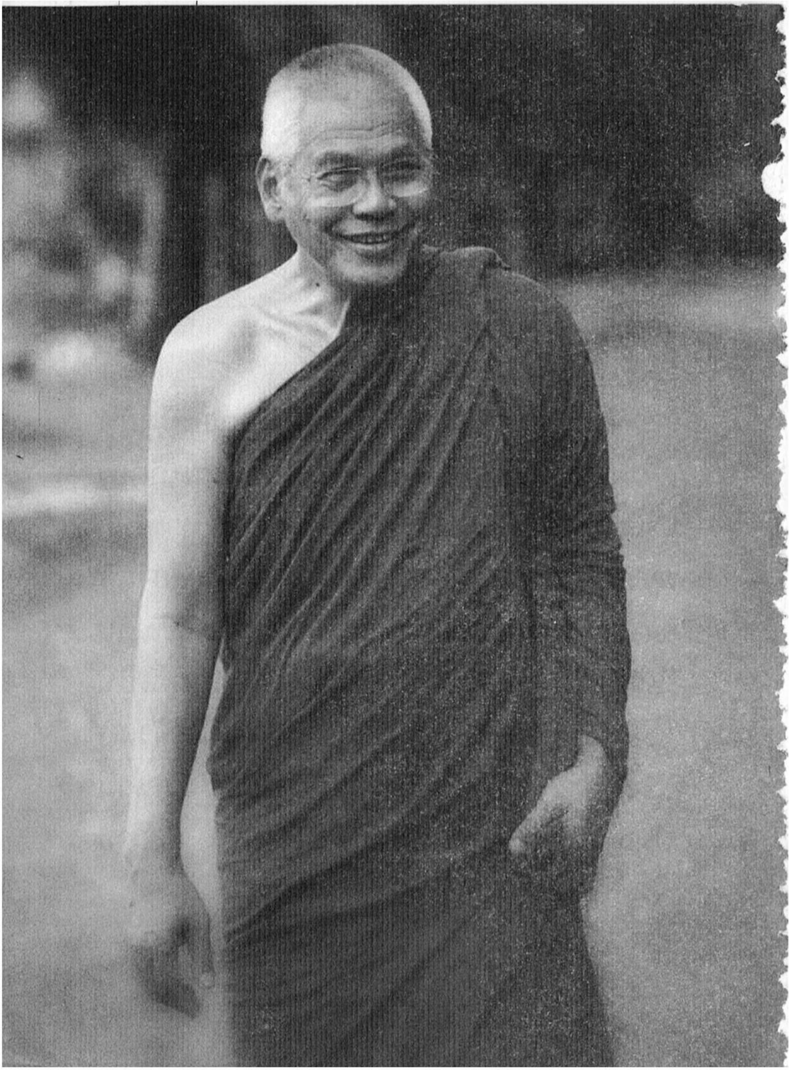

อายตนะคู่ที่ ๔

อายตนะภายใน คือ **ชิวหายตนะ** องค์ธรรมคือประสาทลิ้น เป็นความใส รูปร่างเหมือนกลีบดอกบัว อยู่ที่บริเวณลิ้น สามารถรับรสได้ อายตนะภายนอก คือ **รสายตนะ** องค์ธรรมก็คือ **รสารมณ์** ได้แก่รสต่างๆ เป็นยางออกมาจากอาหาร อาศัยอาโปคือธาตุน้ำเป็นตัวเชื่อมต่อให้เกิดการสัมผัสกัน รสมาสัมผัสกับประสาทลิ้น ก็เกิดวิญญาณรู้สึกขึ้นมา ที่รู้สึกเป็นวิญญาณ วิญญาณนี้ก็ไม่เที่ยง เกิดเฉพาะเวลาที่อายตนะภายใน - ภายนอกกระทบกัน วิญญาณก็เกิด พออายตนะภายใน - ภายนอกกระทบกันจบไปแล้ว วิญญาณก็ดับ วิญญาณไม่ได้ตั้งอยู่ แต่เพราะมันเกิดสืบต่อกัน เดี๋ยวเกิดทางตา เดี๋ยวเกิดทางหู

เดี๋ยวเกิดทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ วนเวียนอยู่ จนทำให้เกิดความรู้สึกว่า เป็นของเที่ยง ตั้งอยู่ คงอยู่เป็นตัวเป็นตน เป็นเรา เป็นของเรา

ฉะนั้นบุคคลที่จะถ่ายถอนความยึดผิดเห็นผิดว่า เป็นของเที่ยง เป็นตัวเป็นตน ก็ต้องมาเจริญสติ คอยระลึกรู้ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น เวลารสกระทบลิ้นรู้ ก็ระลึกเพียงแค่รส แค่รู้รส ก็จะเกิดปัญญาญาณ เห็นความดับไป สิ้นไป รสกระทบก็ดับไป ฉะนั้นรสก็เป็นรูปธรรม ประสาทลิ้นก็เป็นรูปธรรม ไม่ใช่ตัวเราของเรา ผู้ปฏิบัติจะมีญาณหยั่งรู้เห็นสิ่งเหล่านี้สักแต่ว่าเห็นเป็นธรรมชาติ ไม่ใช่ตัวตน มีความเกิดดับเปลี่ยนแปลงไปทั้งนั้น

ถ้าไม่มีสติระลึกพิจารณา พอรสกระทบลิ้น เกิดเวทนา ตัณหาก็ตามมา พอเกิดวิญญาณรู้สึกขึ้นมา เวทนาตามมา เกิดพอใจ ติดใจ เพลิดเพลินในรสชาติ ก็นำมาซึ่งความทุกข์ ความทุกข์ก็จะเกิดขึ้น เพราะเมื่อสิ่งเหล่านั้นปรวนแปรไปความทุกข์ใจก็เกิดขึ้น ความทุกข์ใจเกิดจากการที่ไปยึดไว้ในสิ่งนั้นว่าเป็นของเที่ยง เป็นของเรา เป็นตัวเรา พอสิ่งเหล่านั้นปรวนแปรไปตามสภาพ ก็เกิดความเสียใจ เกิดความเศร้าใจ เกิดความโทมนัสใจ และจะต้องเป็นเหตุเป็นปัจจัยกันสืบต่อไปอย่างนี้ ถ้ายังไม่รู้แจ้งก็จะมีอายตนะสืบต่อกันไปอย่างนี้ มีตา มีหู มีจมูก มีลิ้น มีกาย มีใจ สืบต่อ สืบต่อ กันไป เสวยความทุกข์ไม่จบสิ้น ก็ต้องมาศึกษาพิจารณาให้รู้แจ้ง

อายตนะคู่ที่ ๕

ภายใน เรียกว่า **กายายตนะ** องค์ธรรมก็คือประสาทกาย เป็นความใส อยู่ทั่วร่างกาย ยกเว้นที่ปลายผม หรือหนังหนาๆ นอกนั้นมีประสาทกาย เป็นเครื่องรับสิ่งที่จะมากระทบสัมผัสที่เป็นอายตนะภายนอก คือ **โผฏฐัพพายตนะ** ได้แก่โผฏฐัพพารมณ์ ก็คือ เย็น ร้อน อ่อน แข็ง หย่อนตึง ปฐวีโผฏฐัพพารมณ์ ดินที่มากระทบกายจะมีลักษณะแข็งและอ่อน เตโชโผฏฐัพพารมณ์ไฟที่มากระทบกาย จะมีลักษณะร้อนและเย็นวาโยโผฏฐัพพารมณ์ ลมที่มากระทบกาย จะแสดงความตึง หย่อน พลิ้วไหว ไฟที่ร้อนน้อยก็เย็น เย็นก็ร้อนน้อย ดินที่แข็งน้อยก็รู้สึกอ่อนลมที่ตึงน้อยก็รู้สึกหย่อน ไม่ว่าเป็นโผฏฐัพพา-

ยตนะมากระทบกับกายประสาท เป็นอายตนะภายใน กระทบแล้วก็เกิดวิญญาณ เกิดความรู้สึกขึ้นที่กาย แล้วก็มีเวทนาเกิดขึ้น ทำให้รู้สึกสบายไม่สบาย

ถ้าไม่มีสติกำหนดรู้ ตัณหาก็ตามมา ถ้ามีการกระทบรู้สึกสบาย ความเพลิดเพลิน ความพอใจ หลงใหล ในสิ่งสัมผัสที่นุ่มนวลสบาย ก็เกิดความกำหนัดยินดีในสิ่งเหล่านั้น นำมาซึ่งความทุกข์ ถ้าไม่สบาย ไม่กำหนดรู้ ก็วุ่นวายใจ โกรธกลุ้มเสียอกเสียใจ นำมาซึ่งความทุกข์ ในทางการปฏิบัติจึงต้องพยายามมีสติกำหนดระลึกรู้เพื่อให้เกิดความรู้แจ้งแทงตลอด การจะรู้แจ้งก็ต้องขณะที่เกิดอายตนะปรากฏขึ้นมา เช่น เวลาที่เกิดโผฏฐัพพายตนะ กระทบกับกายประสาท

ความรู้สึกระลึกตรงนั้น ตรงที่มันรู้สึกเย็น ร้อน อ่อน แข็ง หย่อน ตึง ตรงไหน มีส่วนไหนของร่างกายก็รู้ตรงนั้น เย็นตรงขา ก็รู้ตรงขา เย็นตรงแขน ก็รู้ตรงแขน ตึงบนใบหน้า ก็รู้ตรงใบหน้า ในเนื้อ ในผิวหนัง อวัยวะ กล้ามเนื้อ ที่ตา ที่ปาก ที่คอ มันจะมีกายประสาท มีโผฏฐัพพารมณ์ พบได้หมด รู้สึกได้หมด

ฉะนั้น ทั่วร่างกายจะรู้สึกเย็นบ้าง ร้อนบ้าง ตึงบ้าง หย่อนบ้าง ไหวบ้าง แข็งบ้าง อ่อนบ้าง ถ้าไม่ระลึกรู้ มันก็สำคัญมั่นหมายเป็นตัวเราของเรา พอใจ หลงใหล ติดใจ เพลิดเพลิน โลภะ โทสะ โมหะ อยู่ในนั้น หนาแน่นไปด้วยกิเลส ก่อภพก่อชาติไม่จบสิ้น ฉะนั้น ควรระลึกรู้เพื่อจะสะสางรื้อถอนเหตุปัจจัยของการสืบต่อให้รู้แจ้งแทงตลอด

อายตนะคู่ที่ ๖

อายตนะภายในก็คือ **มนายตนะ** องค์ธรรมก็คือจิตทั้งหมด จิตทั้งหมดเป็นมนายตนะ และภายนอกเรียกว่า **ธรรมายตนะ** คืออายตนะที่มากระทบทางใจ องค์ธรรมปรมัตถ์แล้วก็คือตัวเจตสิก เจตสิกทั้งหมด แล้วก็รูปที่ละเอียดเรียกว่าสุขุมรูป ตลอดทั้งนิพพานก็เป็นธรรมา-ยตนะ นิพพานกระทบได้ทางใจ เห็นนิพพานไม่ได้ ได้ยินนิพพานไม่ได้ สัมผัสทางใจ รู้ได้เฉพาะทางใจ

ฉะนั้น เจตสิกก็คือที่ปรุงแต่งจิต เป็นโลภะ โทสะ โมหะ ฟุ้งซ่าน หงุดหงิด เบื่อหน่าย ท้อถอย ศรัทธา เมตตา สงสาร เหล่านี้ เป็นธรรมายตนะ

รูปที่ละเอียด รูปน้ำ รูปความเป็นหญิง เป็นชาย เป็นรูปชีวิต รูปหทัยวัตถุ รูปอาหาร เป็นต้น ซึ่งเป็นอายตนะ เมื่อเกิดการกระทบ ก็เกิดวิญญาณ รู้สึกนึกคิดต่อกันไปเรื่อยๆ ถ้าไม่รู้เท่าทัน มันก็หลงใหลเพลิดเพลิน เป็นตัวเป็นตน เป็นตัวเรา เป็นของเรา ปกติปุถุชนเราก็จะเพลิดเพลินในรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสนุ่มนวล น่าใคร่ น่าปรารถนา ฉะนั้น การรู้เท่าทัน เป็นผู้ไม่ประมาท มีสติอยู่ เป็นไปเพื่อความดับทุกข์

ดังที่มีภิกษุ คือพระปุณณะ ได้ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า ขอพระองค์ได้ทรงแสดงธรรมถึงการอยู่ตามลำพัง ประกอบด้วยความไม่ประมาท ธรรมะสำหรับบุคคลที่จะไปอยู่ตามลำพังด้วย

ความไม่ประมาท พระพุทธเจ้าก็ได้แสดงธรรมให้ฟัง เพราะพระปุณณะจะเดินทางไปปลีกตามลำพัง ถามถึงธรรมะอันใดสำหรับบุคคลผู้อยู่คนเดียวโดยไม่ประมาท พระศาสดาก็ได้แสดงให้ฟังว่า อารมณ์ อายตนะภายนอก รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ที่น่าใคร่น่าปรารถนานั้นมีอยู่ เมื่อมีจิตใจเข้าไปผูกพัน ก็จะเกิดความเพลิดเพลินในอารมณ์เหล่านั้น ย่อมนำมาซึ่งความทุกข์ แต่บุคคลใดเมื่อ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ที่น่าใคร่น่าปรารถนามาปรากฏ ไม่ยินดีผูกพัน ไม่หลงใหล ความเพลิดเพลินย่อมดับไป ความทุกข์ย่อมดับไป

นี่ถือว่าเป็นผู้ไม่ประมาท ผู้ที่เป็นอยู่ด้วยความไม่ประมาท ผู้ที่มีสติรู้เท่าทันในขณะที่อายตนะภายนอก ภายใน มากระทบกัน คอยรู้คอยสังเกตว่า จะเกิดกิเลสหรือไม่ เกิดความเพลิดเพลินหลงใหลหรือไม่ เพราะถ้าไปยินดีผูกพัน ก็เกิดความเพลิดเพลินหลงใหลติดใจ ก็นำมาซึ่งความทุกข์ ถ้ารู้เท่าทัน เห็นเป็นเพียงสภาพธรรมปรากฏ ไม่ยินดีหลงใหล ไม่พอใจ ความเพลิดเพลินก็ดับ ความทุกข์ก็ดับไป เมื่อเป็นผู้ไม่ประมาท

พระปุณณะกราบลาพระพุทธเจ้า จะไปสู่ชนบท พระองค์ก็ถามว่าเธอจะไปที่ไหน ข้าพระองค์จะไปสู่สุนาปรันตะชนบท พระพุทธเจ้าข้า ตรัสถามว่า ดูก่อนปุณณะ ทราบว่าสุนาปรันตะชนบท

นั้น ชาวสุนาปรันตะชนบทเป็นคนดุร้าย เป็นคนหยาบคาย ถ้าเขาด่าเธอ เขาปริภาษเธอ เธอจะคิดอย่างไร พระปุณณะได้ทูลตอบว่า ข้าพระองค์ก็จะคิดว่า เขาด่า ก็ยังดี ดีกว่าเขาตี ด่าไม่เจ็บกายอะไร แล้วถ้าหากเขาตีล่ะ เธอจะคิดอย่างไร ทูลตอบว่า ข้าพระองค์ก็จะคิดว่าเขาตี ก็ยังดี ดีกว่าเขาใช้ก้อนดิน ถ้าเขาใช้ก้อนดินทุบล่ะ ข้าพระองค์ก็จะคิดว่า เขาใช้ก้อนดิน ก็ยังดี ดีกว่าเขาใช้ไม้ ดินมันอ่อนกว่า ไม้แข็งกว่า

ถ้าเขาใช้ไม้ตีล่ะ เธอจะคิดอย่างไร ข้าพระองค์ก็จะคิดว่าเขาใช้ไม้ตี ยังดี ดีกว่าเขาใช้อาวุธ เพราะถ้าเขาใช้อาวุธมันเจ็บกว่า ถ้าเขาใช้อาวุธล่ะ เขาใช้อาวุธตีทำร้ายเธอ เธอจะคิดอย่างไร ถ้าเขาใช้อาวุธมาตี ข้าพระองค์ก็จะคิดว่า ใช้อาวุธมาตี

ยังดี ดีกว่า เขาใช้อาวุธฆ่า คือว่าแค่ตี ยังไม่ถึงกับฆ่า ถ้าเขาใช้อาวุธฆ่าเธอล่ะ เธอจะคิดอย่างไร ข้าพระองค์ก็จะคิดว่า สาวกของพระองค์ บางรูปบางท่านมีความเบื่อหน่ายในสังขาร บางองค์ก็วานให้คนอื่นปลงชีวิตตัวเองบ้าง บางองค์ก็ทำร้ายปลงชีวิตตัวเองบ้าง แต่ถ้าข้าพระองค์ไปยังที่เขาใช้อาวุธฆ่าข้าพระองค์จนตาย ข้าพระองค์ก็จะคิดว่าดีแล้วที่เราไม่ต้องฆ่าตัวเอง พระพุทธเจ้าตรัส ถ้าเช่นนั้น เธอไปได้ เรียกว่ารู้จักทำใจเป็นรับสภาพทุกสถานการณ์ รับถึงที่สุดก็แค่ตาย

ถ้ามองให้เป็น มองทุกอย่างได้อย่างนี้ก็ดีแล้ว เรามีอะไร มีอย่างนี้ก็ดีแล้ว ดีกว่าอย่างนั้น คิดดีไปหมด ถ้าเรามองเป็น มองอะไรเป็น มองดีไปหมด ถ้าเรามองอะไรไม่เป็น อะไรก็ไม่ดี อะไรก็

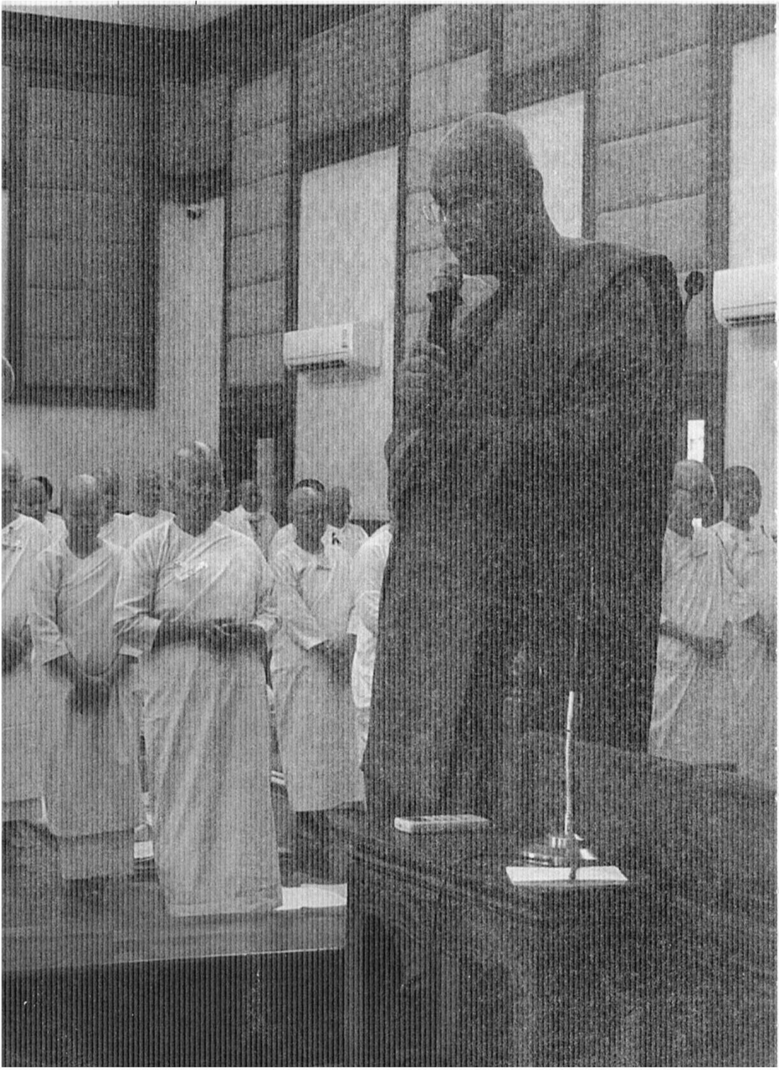
๓๙

เขมรังสี ภิกขุ

ไม่ถูกใจ อย่างนี้เป็นคนอาภัพอับโชค ไม่ยินดีในสิ่งที่เราได้ ไม่พอใจในสิ่งที่เรามี เราเป็น เรียกว่าเป็นคนอาภัพอับโชคที่สุดในโลก มีแต่กลุ้มใจ มีแต่เศร้าใจ ไม่สบายใจ ถ้ายินดีในสิ่งที่เราได้ พอใจในสิ่งที่เราเป็น เป็นคนโชคดีที่สุดในโลก คนที่รู้จักพอใจยินดี เรามีอย่างนี้ก็ดี มันก็สบายใจ ถือว่าเป็นคนโชคดี

ฉะนั้น พระปุณณะท่านคิดอย่างนั้น ถูกเขาด่า ถูกเขาบริภาษ ก็ยังคิด ดีกว่า เขาตี เขาตีก็ยังดีกว่าใช้ก้อนดิน ใช้ก้อนดินตี ก็ยังดี ดีกว่าเขาใช้ไม้ เขาใช้ไม้ก็ยังดี ดีกว่าเขาใช้อาวุธ เขาใช้อาวุธก็ยังดี ดีกว่าเขาฆ่า เขาฆ่าก็ยังดี ดีไม่ต้องฆ่าเอง สังขารน่าเบื่อหน่ายอยู่แล้ว คิดอย่างนี้ได้ก็จะไม่ทุกข์เดือดร้อน ไปได้

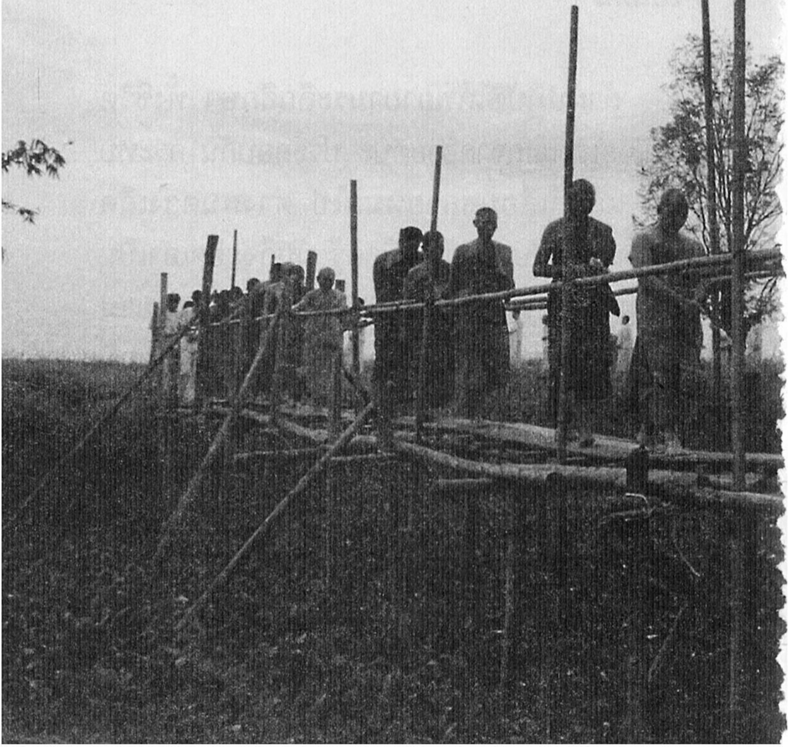
ดังนั้น อายตนะภายใน ภายนอก เป็นสภาพธรรม เป็นปรมัตถธรรม บุคคลที่ไม่ได้พิจารณาก็ยึดถือเอามาเป็นตัวเราของเรา ก็จะเป็นผู้ที่ต้องโศก ต้องเศร้า ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ต้องพลัดพราก ไม่จบไม่สิ้น เพราะมันยังหลง มันยังมีอวิชชา การจะทำลายอวิชชา มันก็ต้องมีปัญญา วิชชาจะเกิดขึ้น มันก็ต้องอาศัยสติระลึกอยู่ที่ความจริง อายตนะ เป็นสภาพจริง เป็นสภาพธรรม เป็นนาม ถ้าย่อมาแล้วก็คือรูปกับนาม ประสาทตา ประสาทหู ประสาทจมูก ประสาทลิ้น ประสาทกาย รูปแต่ละรูป แต่ละอย่าง สี เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ก็เป็นรูป เป็นรูปต่างๆ มนายตนะ เป็นจิตใจทั้งหมด เป็นธรรมชาติที่น้อมรับรู้อารมณ์ ส่วนธรรมายตนะ นั้นเป็นทั้งรูปทั้งนาม เจตสิกทั้งหมด

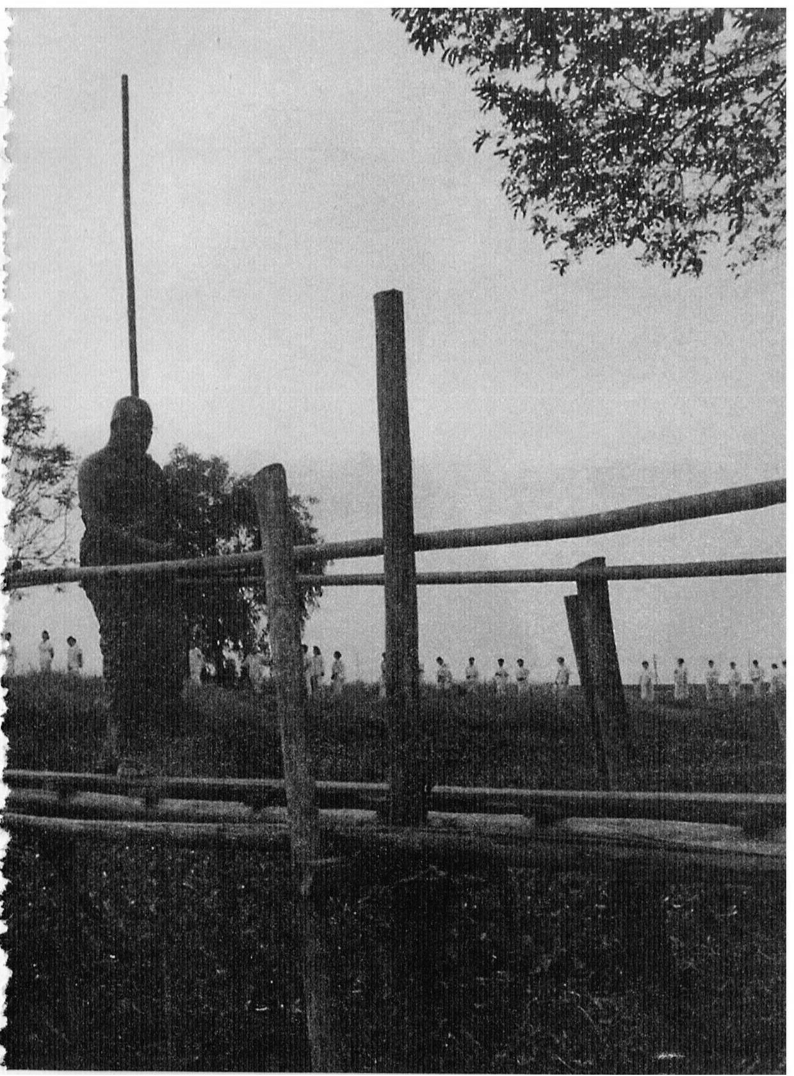

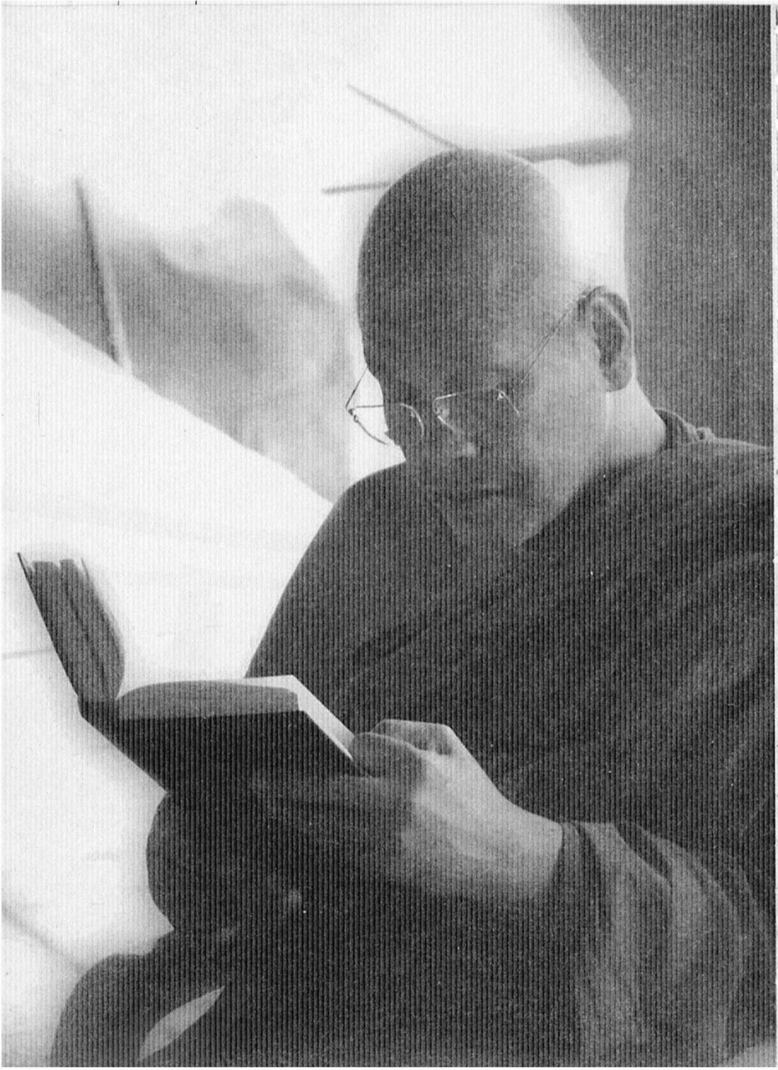
เป็นนาม สุขุมรูป รูปที่ละเอียดๆ ก็เป็นรูปธรรม ที่มีความเสื่อมเสีย แตกสลาย นิพพานเป็น นามธรรม ทั้งหมดไม่ใช่ตัวตน ไม่มีความเป็นตัว เป็นตน

ถ้าผู้ปฏิบัติได้พยายามระลึกศึกษา ทั้งชีวิต ไม่มีอะไร นอกจากอายตนะ ประกอบกัน กระทบ กัน แล้วก็เสื่อมสลายหมดไป ต่างคนต่างเกิด ต่างคนต่างดับ แต่ถ้าไม่มีสติรู้ มันก็จะยึดเอาเป็น ตัวเราของเรา เพราะฉะนั้นก็จะต้องพยายาม ปฏิบัติ เตือนสติเพื่อจะให้เกิดปัญญารู้แจ้ง ตามที่ ได้แสดงมาก็พอสมควรแก่เวลา ขอยุติไว้แต่เพียง เท่านี้ ขอความสุขความเจริญในธรรม จงมีแก่ ทุกท่านเทอญ.

“ถ้าบุคคลไม่มีสติปัญญารู้แจ้งแทงตลอด
ก็จะเกิดอุปาทาน ยึดถือ ยึดมั่นสำคัญ
มั่นหมาย เอาอายตนะทั้งภายใน-ภายนอก
เป็นตัวเราเป็นของเรา เป็นสัตว์เป็นบุคคล
ขึ้นมา ทำให้นำมาซึ่งความทุกข์”

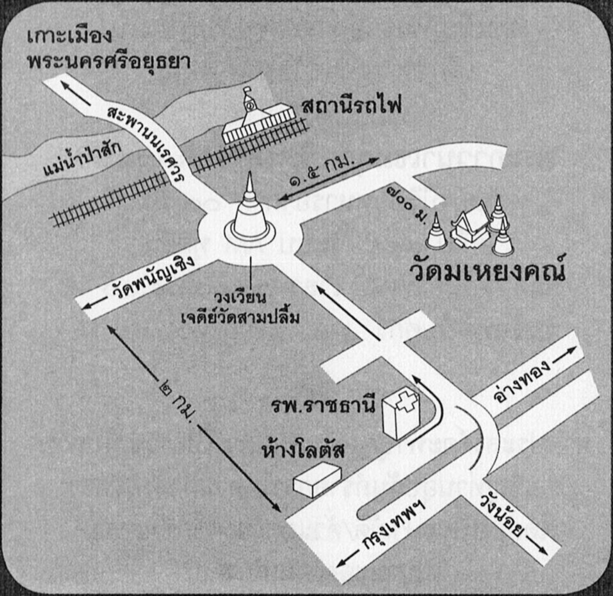

“เวลาที่ตาเห็นรูป เกิดความกำหนัดยินดี ถ้าผู้ปฏิบัติมีสติหยั่งรู้ ก็จะเห็นอาการนั้น และคลายความกำหนัดยินดีได้ ก็รู้อาการนั้นชัดเข้าถึงได้ด้วยตนเองไปตามลำดับ”

แผนที่วัดมเหยงคณ์

วัดมเหยงคณ์

ต.หันตรา อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา

โทรศัพท์ : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๑-๒, ๐๘๒-๒๓๓-๓๘๔๘

โทรสาร : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๓, ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๕

www.mahaeyong.org, www.watmaheyong.org

e-mail : watmahaeyong@gmail.com

ขอเชิญฟังรายการธรรมสุปฏิปันโน

เสียงธรรมจากวัดมเหยงคณ์

ปรารภธรรมโดย

พระภาวนาเขมคุณ วิ. (สุรศักดิ์ เขมรํสี)

ทางสถานีวิทยุทหารอากาศ ๐๑ มีนบุรี

คลื่น ๙๔๕ ระบบ AM ทุกวัน

วันเสาร์-วันอาทิตย์ เวลา ๐๔.๐๐-๐๕.๐๐ น.

วันจันทร์-วันศุกร์ เวลา ๐๖.๐๐-๐๖.๓๐ น.

หากประสงค์จะทำบุญสนับสนุนการให้ธรรมเป็นทาน

ขอเชิญท่านอุปถัมภ์รายการได้ตามกำลังศรัทธา

โดยส่งเป็นธนาณัติ/ตั๋วแลกเงิน/เช็คขีดคร่อม

ในนามของวัดมเหยงคณ์

หรือโอนเข้าบัญชีธนาคารกรุงเทพฯ

สาขาตลาดเจ้าพรหม ประเภทสะสมทรัพย์

ชื่อบัญชี **วัดมเหยงคณ์**

บัญชีเลขที่ ๔๗๘-๐-๖๑๖๖๗๐

กิจกรรมปฏิบัติธรรมของวัดมเหยงคณ์

๑. จัดอบรมวิปัสสนากรรมฐาน รุ่นระยะเวลา ๙ วัน เป็นประจำทุกๆ เดือน ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ รุ่นละ ๑๐๐ ท่าน
๒. จัดอบรมปฏิบัติธรรม บวชเนกขัมมภาวนา ในวันสำคัญชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และวันประเพณีไทย ปีละ ๘ ครั้ง
๓. บวชถือศีล ปฏิบัติธรรม เป็นประจำทุกวัน
๔. อุปสมบทหมู่ เพื่ออบรมวิปัสสนากรรมฐาน ทุกเดือน
๕. บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน บวชศีลจาริณี-ชีน้อย
๖. อบรมปฏิบัติธรรมพิเศษ ให้กับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ที่ขอเข้าอบรมเป็นคณะ
๗. เผยแผ่ธรรมทางสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ ซีดี อินเตอร์เนต www.mahaeyong.org และ www.watmaheyong.org

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง
การรับข่าวสารและกิจกรรม

ผ่าน Application Mahaeyong

ใน iOS - Andriod ได้แล้ว
เพียงพิมพ์คำว่า
mahaeyong ใน App Store
แล้วกดโหลด ฟรี
และพร้อมเปิดโอกาสให้
พุทธศาสนิกชนทุกท่าน
ได้รับฟังธรรมบรรยาย
และนำปฏิบัติกรรมฐานได้แล้ววันนี้

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง
การรับข่าวสารและกิจกรรม
ผ่าน Facebook

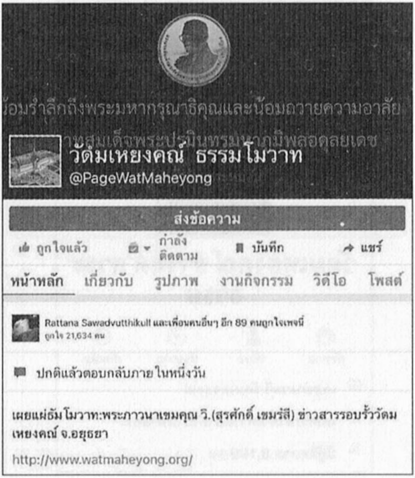

ให้สมัครเฟสบุ๊ค แล้วพิมพ์คำว่า

วัดมเหยงคณ์ ข่าวสด สาระธรรม

แล้วกดถูกใจด้านบนเมนูเพจ เพื่อรับข่าวสารธรรมะ

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง
การรับข่าวสารและกิจกรรม
ผ่าน Facebook

ให้สมัครเฟสบุ๊ค แล้วพิมพ์คำว่า

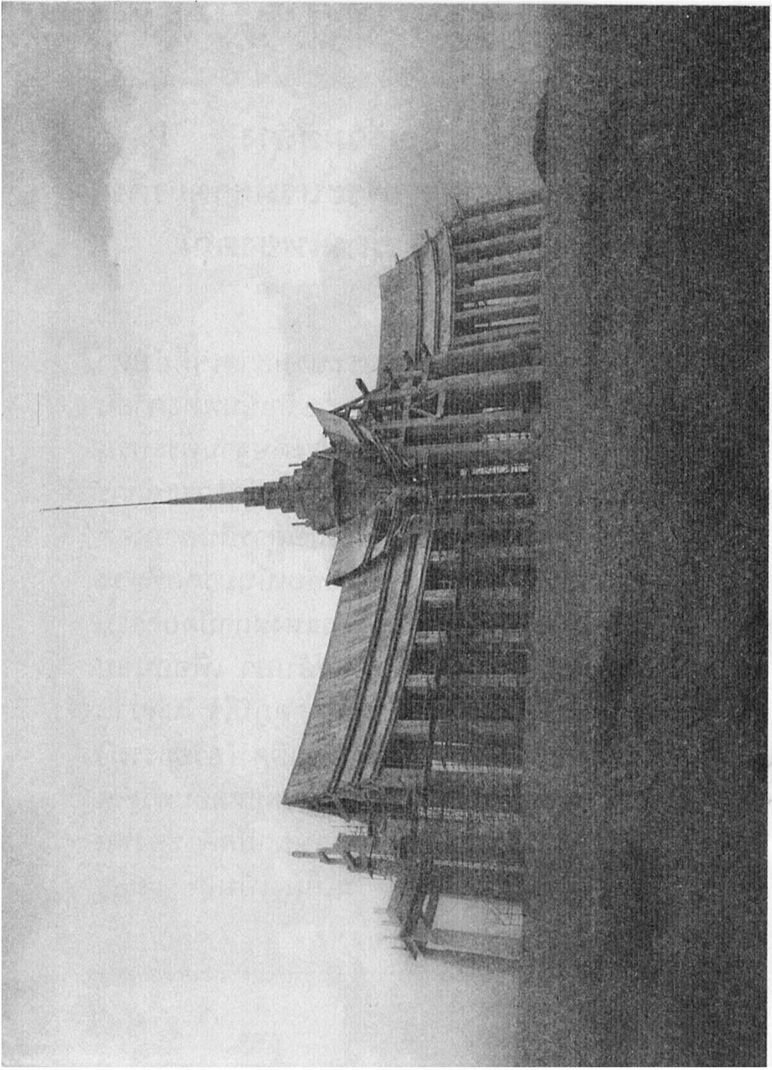
วัดมเหยงคณ์ ธรรมโมวาท

แล้วกดถูกใจด้านบนเมนูเพจ เพื่อรับข่าวสารธรรมะ

ขอเชิญร่วมสร้าง อุโบสถปราสาทพระบรมธาตุเจดีย์ มหาวิหาร วัดมเหยงคณ์

ความสำคัญ

อุโบสถปราสาทพระบรมธาตุเจดีย์มหาวิหาร วัดมเหยงคณ์ นอกจากจักเป็นพุทธศาสนสถานประกอบสังฆกรรม ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และพระพุทธรูปล้ำค่าควรแก่การสักการะสูงสุดแล้ว ยังจะเป็นการสืบสานเอกลักษณ์ภูมิปัญญาที่เป็นเลิศอันเป็นมรดกที่ทรงคุณค่า ซึ่งมีความงามวิจิตรแห่งสถาปัตยกรรมไทยสมัยอยุธยาให้ฟื้นคืนกลับมา เพื่ออนุชนคนรุ่นหลังได้ศึกษาและร่วมภาคภูมิใจ ในความเป็นไทยที่มีศิลปวัฒนธรรมล้ำเลิศ (อริยธรรม) บังเกิดพลังศักดิ์สิทธิ์เหนี่ยวนำหล่อหลอมดวงจิตน้ำใจ ให้เกิดความรัก ความสามัคคี ของชนในชาติ ยังความสงบ ร่มเย็น เป็นสุข เจริญรุ่งเรือง สืบไป

ขอเชิญบริจาค
โดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารชื่อบัญชี
"สร้างอุโบสถวัดมเหยงคณ์"

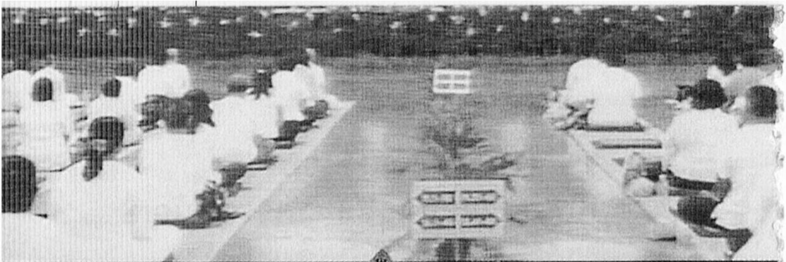
๑. ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนโรจนะ
เลขที่บัญชี ๔๕๒-๒๖๒-๖๗๘๙

๒. ธนาคารกรุงไทย สาขาตลาดหัวรอ
เลขที่บัญชี ๒๖๕-๐๑๖-๖๑๑๘

๓. ธนาคารกรุงเทพ สาขาตลาดเจ้าพรหม
เลขที่บัญชี ๔๗๘-๐๙๐-๘๗๒๑

๔. ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอยุธยา
เลขที่บัญชี ๕๗๕-๔๒๗-๘๗๘๕

๕. ธนาคารออมสิน สาขาคลองสวนพลู
เลขที่บัญชี ๐๒๐๐-๗๕๖๘-๐๕๒๘

พระภาวนาเขมคุณ วิ.
(หลวงพ่อสุรศักดิ์ เขมรํสี)

มูลนิธิสุปฏิปันโน
วัดมเหยงคณ์

มูลนิธิสุปฏิปันโน ตั้งอยู่ภายในวัดมเหยงคณ์ ต.หันตรา อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา ตามดำริของ หลวงพ่อท่านเจ้าคุณพระภาวนาเขมคุณ วิ. (หลวงพ่อสุรศักดิ์ เขมรังสี) เจ้าอาวาสวัดมเหยงคณ์ พร้อมคณะกรรมการ เมื่อปี ๒๕๕๒ ประสงค์จะให้เป็นองค์กรสาธารณกุศล ที่ดำเนินงานเพื่อ

- ส่งเสริมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน และบวชเนกขัมมภาวนา
- สืบสานการศึกษาพระปริยัติธรรมแขนงต่างๆ

- สร้างสรรค์กิจกรรมสาธารณกุศล สงเคราะห์-อนุเคราะห์ ชุมชนในสังคม ทั้งนี้เพื่อจรรโลงสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา สร้างศรัทธาสามัคคีธรรม นำความสงบร่มเย็น สู่สังคมไทยให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ตามวิถีพุทธโดยแท้

ซึ่งในปี ๒๕๕๙ นี้ ทางมูลนิธิฯ ได้จัดกิจกรรมสาธารณกุศล และร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ดำเนินงานที่เป็นสาธารณประโยชน์ อาทิ :-

ด้านส่งเสริมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ในแต่ละปี ได้สนับสนุนให้มีคอร์สอบรมกรรมฐาน ทั้งที่สำนักปฏิบัติธรรม ประจำจังหวัด วัด

มเหยงคณ์ และสำนักปฏิบัติกรรมฐานในต่างจังหวัด เป็นประจำทุกเดือน

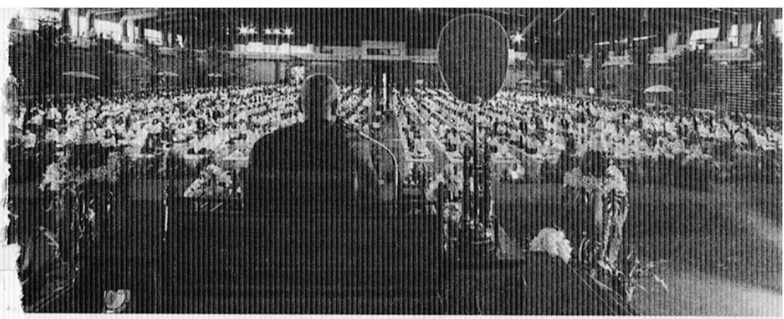
ด้านสืบสานการศึกษาพระปริยัติธรรมแขนงต่างๆ ซึ่งได้ทำประจำทุกปี

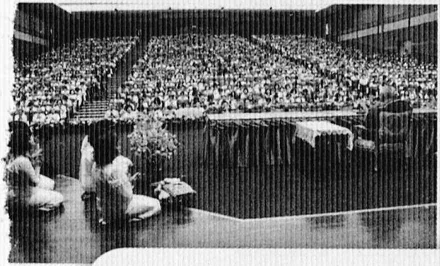
- ถวายนิตยภัตพระอาจารย์ผู้สอน
- ถวายทุนการศึกษาแด่ผู้สอบผ่านปริยัติธรรมทุกแขนง
- อุปถัมภ์บำรุงการจัดการเรียน-การสอนปริยัติธรรม
- จัดหาอุปกรณ์ - ตำราเรียน อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียน

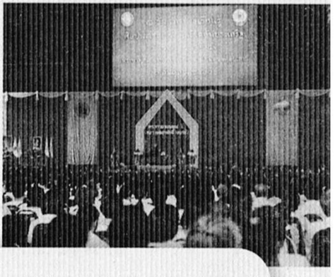
ด้านสร้างสรรค์กิจกรรมสาธารณกุศล สงเคราะห์ – อนุเคราะห์ชุมชนในสังคม

ในปี ๒๕๕๙ ได้จัดกิจกรรมสาธารณกุศล ดังนี้

- จัดกิจกรรม "บุญปีใหม่ต้านภัยหนาว" จ. เชียงราย และ จ. เชียงใหม่
- จัดกิจกรรมวันเด็ก ร่วมกับอุทยานประวัติ-ศาสตร์ จ. พระนครศรีอยุธยา และภายในวัดมเหยงคณ์
- ร่วมกับชมรมกัลยาณธรรม จัดงานแสดงธรรม-ปฏิบัติธรรม
- จัดกิจกรรม "ปลูกต้นไม้ให้ร่มธรรม" ณ สำนักปฏิบัติกรรมฐาน วัดไทรพุทธรังสี ฯลฯ มอบเสื้อกันหนาวให้ผู้สูงอายุ และมอบชุดขาวให้น้องๆ หนูๆ เยาวชน

- ส่งเสริมอาชีพ และงานฝีมือต่างๆ (งานถักไหมพรม, ยาหม่องน้ำธรรมทาน, ดอกไม้จันทน์ ฯลฯ)
- สนับสนุนการเผยแผ่ธรรมในรายการ "ธรรมสุปฏิปันโน" ทางสถานีวิทยุทหารอากาศ 01 มีนบุรี

ท่านสามารถร่วมบริจาค

สนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิสุปฏิปันโน

ได้ที่

ธนาคารกรุงไทย สาขาตลาดหัวรอ

ชื่อบัญชี "มูลนิธิสุปฏิปันโน"

เลขที่บัญชี ๒๖๕-๐-๐๙๙๙๗-๖

กรุณาส่งสำเนาใบโอนเงินหรือสอบถามรายละเอียดได้ที่

สำนักงานมูลนิธิสุปฏิปันโน อาคารเกษมธรรมทัต

วัดมเหยงคณ์ ต. หันตรา อ. พระนครศรีอยุธยา

จ. พระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

โทร. ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๔ หรือ ๐๘๓-๐๗๙-๙๓๐๒

แฟกซ์ ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๕

อีเมล spn12082552@hotmail.com

เสฏฺฐนฺทโท เสฏฺฐมุเปติ ฐานํ

ผู้ให้สิ่งประเสริฐ ย่อมถึงฐานะที่ประเสริฐ

จาก *พุทธสุภาษิต*

พิจารณาอายตนะ ๖ (๖) เขมรังสี ภิกขุ

“ถ้าผู้ปฏิบัติได้พยายามระลึกศึกษา ทั้งชีวิต ไม่มีอะไร นอกจากอายตนะ ประกอบกัน กระทบกัน แล้วก็เสื่อมสลายหมดไป ต่างคนต่างเกิด ต่างคนต่างดับ แต่ถ้าไม่มีสติรู้มันก็จะยึดเอาเป็นตัวเราของเรา เพราะฉะนั้นก็จะต้องพยายามปฏิบัติ เตือนสติเพื่อจะให้เกิดปัญญารู้แจ้ง”

www.mahaeyong.org
www.watmaheyong.org
e-mail : watmahaeyong@gmail.com